

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
87/21. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2021. május 20.

A C-8/20. sz. ügyben hozott ítélet
L. R. kontra Bundesrepublik Deutschland

A nemzetközi védelem iránti kérelem nem utasítható el elfogadhatatlanként azzal az indokkal, hogy az ugyanazon érintett által benyújtott korábbi menedékjog iránti kérelmet Norvégia elutasította

Ugyanis e harmadik állam, még ha részben részt is vesz a közös európai menekültügyi rendszerben, nem tekinthető tagállamnak

2008-ban L. R. iráni állampolgár menedékjog iránti kérelmet nyújtott be Norvégiában. Kérelmét elutasították, őt pedig átadták az iráni hatóságoknak. 2014-ben L. R. új kérelmet nyújtott be Németországban. Mivel a „Dublin III” rendeletet,¹ amely a nemzetközi védelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározását teszi lehetővé, Norvégia is végrehajtja,² a német hatóságok felvették a kapcsolatot ezen ország hatóságaival, és kérték L. R. átvételét. Ugyanakkor ezen utóbbi hatóságok ezt megtagadták, mivel úgy vélték, hogy már nem Norvégia felelős e kérelem megvizsgálásáért a „Dublin III” rendeletnek³ megfelelően. Ezt követően a német hatóságok elfogadhatatlanként elutasították L. R. menedékjog iránti kérelmét, mivel úgy ítélték meg, hogy „második kérelemről” van szó, és hogy nem teljesülnek azok a feltételek, amelyek ilyen esetben szükségesek lennének új menekültügyi eljárás megnyitására igazolásához. L. R. ekkor keresetet terjesztett elő e határozattal szemben a Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Schleswig-Holstein közigazgatási bírósága) előtt.

Ilyen körülmények között e bíróság úgy határozott, hogy a Bírósághoz fordul felvilágosításért az „ismételt kérelemnek” a 2013/32 irányelvben, azaz az úgynevezett eljárási irányelvben meghatározott fogalmával kapcsolatban.⁴ A tagállamok ugyanis egy ismételt kérelmet elutasíthatnak elfogadhatatlan kérelemként, amennyiben abban nem merültek fel új körülmények vagy tények.⁵

A Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht szerint az eljárási irányelvből kétségtelenül kitűnik, hogy a nemzetközi védelem iránti kérelem nem minősíthető „későbbi kérelemnek”, ha az elutasítást eredményező első eljárásra nem az Unió valamely másik tagállamában, hanem egy harmadik államban került sor. Álláspontja szerint azonban ezt az irányelvet tágabban kell értelmezni, figyelemmel arra, hogy Norvégia részt vesz a közös európai menekültügyi rendszerben az az Unió, Izland és Norvégia közötti megállapodás értelmében, így módon a tagállamok nem kötelesek az első teljes menekültügyi eljárást lefolytatni a szóban forgóhoz hasonló helyzetben.

¹ A harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 180., 31. o.; a továbbiakban: „Dublin III” rendelet).

² Az Európai Közösség és az Izlandi Köztársaság, valamint a Norvég Királyság között a tagállamok egyikében, illetve Izlandon vagy Norvégiában benyújtott, menedékjog iránti kérelem megvizsgálásáért felelős állam meghatározására vonatkozó feltételekről és mechanizmusokról szóló megállapodás (HL 2001. L 93., 40. o.; magyar nyelvű kiadás 19. fejezet, 4. kötet, 78. o., a továbbiakban: az Unió, Izland és Norvégia közötti megállapodás) értelmében.

³ Lásd a „Dublin III” rendelet 19. cikkének (3) bekezdését.

⁴ A nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2013. L 180., 60. o.; helyesbítés: HL 2016. L 198., 50. o.; a továbbiakban: eljárási irányelv) 2. cikkének q) pontja.

⁵ Lásd az eljárási irányelv 33. cikke (2) bekezdésének d) pontját.

Mai ítéletében a Bíróság nem osztja ezt az elemzést, és úgy ítéli meg, hogy az uniós joggal⁶ ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely lehetővé teszi a nemzetközi védelem iránti kérelem elfogadhatatlanként történő elutasítását amiatt, hogy az érintett a „Dublin III” rendeletet az Unió, Izland és Norvégia közötti megállapodásnak megfelelően végrehajtó harmadik államban korábban menekült jogállás iránti kérelmet nyújtott be, és e kérelmet elutasították.

A Bíróság álláspontja

A Bíróság emlékeztet arra, hogy az „ismételt kérelem” fogalmát az eljárási irányelv úgy határozza meg, mint „a korábbi nemzetközi védelem iránti kérelem ügyében hozott jogerős határozat után benyújtott további kérelem”.⁷ Márpedig ezen irányelvből⁸ egyértelműen következik egyrészt az, hogy egy harmadik államhoz intézett kérelem nem értelmezhető az említett rendelkezés értelmében vett „nemzetközi védelem iránti kérelemként”, másrészt hogy egy harmadik állam által hozott határozat nem tartozhat a „jogerős határozat” fogalma alá. Következésképpen egy harmadik állam olyan korábbi határozatának megléte, amely elutasította a menekült jogállás iránti kérelmet, nem teszi lehetővé, hogy „ismételt kérelemnek” lehessen minősíteni az érintett által e korábbi határozat elfogadását követően valamely tagállamban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmet.

A Bíróság hozzáteszi, hogy az Unió, Izland és Norvégia közötti megállapodás e tekintetben nem releváns. Ugyanis, noha e megállapodás értelmében Norvégia végrehajtja a „Dublin III” rendelet bizonyos rendelkezéseit, ez nem vonatkozik a 2011/95 irányelv, az ún. minősítési irányelv⁹ vagy az eljárási irányelv rendelkezéseire. Továbbá a szóban forgóhoz hasonló helyzetben kétségtelen, hogy az a tagállam, amelyben az érintett új nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, adott esetben kérheti Norvégiát, hogy vegye vissza az érintettet. Ha azonban az ilyen visszavétel nem lehetséges vagy nem történik meg, az érintett tagállam mégsem tekintheti úgy, hogy az új kérelem olyan „ismételt kérelemnek” minősül, amely adott esetben lehetővé teszi annak elfogadhatatlanná nyilvánítását. Egyébiránt, még az feltételezve is, hogy a norvég menekültügyi rendszer a menedékkérők uniós jogi védelmi szintjével egyenértékű védelmi szintet ír elő, ez a körülmény nem vezethet eltérő következtetésre. Egyrészt ugyanis az eljárási irányelv rendelkezéseinek szövegéből egyértelműen kitűnik, hogy a jelen helyzetben valamely harmadik állam nem tekinthető tagállamnak a szóban forgó elfogadhatatlansági ok alkalmazása szempontjából. Másrészt az ilyen azonos kezelés – a jogbiztonság sérelme nélkül – nem függhet a menedékkérőknek az érintett harmadik államban nyújtott védelem konkrét szintjének értékelésétől.

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehoczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

⁶ Pontosabban az eljárási irányelv 2. cikkének q) pontjával összefüggésben értelmezett 33. cikke (2) bekezdésének d) pontjával.

⁷ Az eljárási irányelv 2. cikkének q) pontja.

⁸ Az eljárási irányelv 2. cikkének b) és e) pontja.

⁹ A harmadik országbeli állampolgárok és hontalan személyek nemzetközi védelemre jogosultként való elismerésére, az egységes menekült- vagy kiegészítő védelmet biztosító jogállásra, valamint a nyújtott védelem tartalmára vonatkozó szabályokról szóló, 2011. december 13-i 2011/95/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2011. L 337., 9. o.).